

Хто є "вищою владою" згідно Рим. 13:1-7?

Після смерті апостолів службові положення в християнських зборах зайняли амбітні, самолюбні та лукаві служителі, тож правдиве Християнство зазнало великого занепаду (Дії 20:28-30). З того часу, під впливом сатани диявола, релігійне духовенство, вже так званого "Християнства", задля самолюбної користі неправдиво трактувало, що політичні правителі отримують свою владу від Бога Єгови. Саме на цій підставі виникла доктрина «Боже право королів», згідно якої католицькі папи та православні священники помазували королів та царів володіти людьми. Упродовж багатьох століть володарі "християнських" держав, уживаючи неправдиво даного їм права володіти, силою та страхом змушували простих людей віддавати їм почесні та славу, а також проявляти свою лояльність і слухняність, не дивлячись на величезну беззаконність їх приказів та вчинків, що противилися Божій волі. Все це кидало велику зневагу на Боже Святе Ім'я, оскільки обманені духовенством люди втрачали віру в правдивого Бога, Котрий у їхньому розумінні був відповідальним за правителів і їх беззаконня.

Сьогодні у так званому "Християнстві" існує багато різних релігійних організацій, які мають між собою розбіжності в розумінні Божого Слова, але розуміння питання "хто є вищою владою", згідно Рим. 13:1-7, у них залишається однакове, а саме, що "вищою владою" є політичні правителі та урядники цього світу. Але чи правильним є таке заключення, згідно Святого Писання? Якщо так, то чому уряди не живуть між собою в мирі та любові, як це було наказано робити Божим слугам? (Мр. 9:50; Рим. 13:8-10) Чому ведуть кровопролитні війни, змушуючи людей убивати одні одних, якщо закон Єгови та Ісуса Христа забороняє це чинити? (Мт. 5:21, 22; 1 Ів. 3:15) Чому у різних, так званих "християнських" державах, різні закони? Чому в Канаді, Франції, Іспанії дозволено законом укладати одностатеві шлюби, а в Україні, Польщі, Росії заборонено? Чому закони Росії забороняють діяльність свідків Єгови на її території, називаючи їх екстремістською організацією, коли в той же самий час у США і державах Європи закони дозволяють свідкам Єгови проповідувати та вивчати Боже Слово? Чому закони у Великій Британії, Ісландії не змушують їх громадян у мирний час проходити військову службу, а в Україні, Білорусії та в багатьох інших державах військова служба в мирний час є обов'язковою для їх громадян? Чи Божий закон різниться в різних державах? Біблія каже, що Єгова є незмінний (Мал. 3:6). Його закони є незмінні для вірних християн, де б вони не жили на Землі. Тому вирінає логічне питання: "Котрій із тих держав Бог дав владу встановити ті чи інші закони?" Якщо скажемо всім, тоді вирінають інші питання: "Де Єгова у Біблії заявив, що Він схвалює певне діло в одній країні, і не схвалює в іншій? Чи є це можливим, аби Бог Єгова дав владу цим різним державам установлювати права і закони, що противляться Його волі?" Отже, усі ці логічні питання є беззаперечним доказом того, що уряди цього світу не є встановлені Богом, а тому слова в Рим. 13:1-7 не відносяться до них. Хто ж тоді дав владу цим різним політичним правителям володіти на землі? Цю владу їм дав сатана диявол, що є названий у Святому Писанні, як князь і бог цього світу (Ів. 12:31; 14:30; 2Кор. 4:3-4; Еф. 2:1-2). Саме диявол, випробовуючи Ісуса Христа в

пустині, обіцяв дати Йому у володіння всі царства землі і славу їх, якщо Ісус поклониться йому, про що читаємо в **Мт. 4:8-10**. Диявол є володарем усіх людських правлінь, які існують сьогодні на землі, і саме він у своїй організації дає владу правити людині певною державою, будучи при цьому символічно представленим в **Об. 13:2** через змія.

Отже, розумним є заключити, що слова ап. Павла, записані в Рим. 13:1-7, відносяться до властей в Божій організації. І в цьому ми зможемо переконатися, розібравши поосібно кожен вірш за допомогою Теократичної літератури у світлі Божого Слова.

"Нехай кожна людина кориться вищій владі, бо немає влади, як не від Бога, і влади існуючі встановлені від Бога." – Рим. 13:1

"Нехай кожна людина кориться вищій владі..." Хто ж є тією "вищою владою" в Божій організації, котрій кожна "людина" (в оригіналі вжите грецьке слово «ψυχή» [псіхе] – душа) повинна коритися? Святе Писання дає відповідь на це питання через книгу пророка Ісаї, де ми читаємо такі слова: **"Бо Єгова – наш суддя, Єгова – наш законодавець, Єгова – наш цар; Він спасе нас."** – **Іс. 33:22 (A.S.V.)**. Отже, кожен вірний християнин у першу чергу повинен коритися Богу Єгові, адже саме Йому належить уся повнота влади, і до цього нас закликає ап. Яків у своєму посланні, кажучи: **"Кориться, отже, Богові..."** – **Як. 4:7**. Цією "вищою владою" Єгова наділив Свого Сина, а нашого Спасителя Ісуса Христа про що довідуємося зі слів молитви самого Христа: **"По мові оцій Ісус очі Свої звів до неба й промовив: „Прийшла, Отче, година, – прослав Сина Свого, щоб і Син Твій прославив Тебе, бо Ти дав Йому владу над тілом усяким, щоб Він дав життя вічне всім їм, яких дав Ти Йому."** – **Ів. 17:1-2**. Також перед Своїм вознесінням на небо Ісус промовив до апостолів: **"...Дана мені всяка влада на небі й на землі."** – **Мт. 28:18**. Стосовно цього ап. Павло під натхненням Святого Духа говорить ще такі слова: **"І яка безмірна велич Його сили в нас, що віруємо за виявленням потужної сили Його, яку виявив Він у Христі, воскресивши із мертвих Його, і посадивши на небі праворуч Себе, вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого ймення, що назване не тільки в цій віці, але й у майбутньому. І все впокорив Він під ноги Йому, і Його дав найвище за все – за Голову Церкви"** – **Еф. 1:19-22**, а ще в іншому місці ми читаємо: **"...Коли Він каже, що все підкорене, то ясно, що крім того, хто Йому підкорив усе. Якже все Йому буде підкорене, тоді й сам Син підкориться Тому, що Йому підкорив усе, щоб Бог був усім в усьому."** – **1 Кор. 15:27-28**. Єгова нагородив досконалу вірність Ісуса Христа, посадивши Його праворуч Себе, і таким чином зробив Його вищим за все – Головою Церкви.

Далі апостол каже: *"...бо не має влади, як не від Бога, і влади існуючі встановлені від Бога"*. Що то є за влади, котрі Бог Єгова *"встановив"* (в оригіналі вжите грецьке слово «τάσσω» [тассо] – ставити, назначати, встановлювати) у Своїй організації? У попередньому розділі цього послання ап. Павло пояснює, що Церква складається з членів тіла Христового (**Рим. 12:4, 5**). Головою Церкви є Ісус Христос (**Кол. 1:18; Еф. 1:22**). Всі разом вони становлять Божу Теократичну організацію, де кожен її член

займає різну позицію та владу, призначену Єговою, як про це читаємо: **"Та нині Бог розклав члени в тілі, кожного з них, як хотів. ... А інших поставив Бог у Церкві по-перше – апостолами, по-друге – пророками, по-третє – учителями, потім дав сили, також дари вздоровлення, допомоги, управління, різні мови."** – 1 Кор. 12:18, 28. Варто зазначити, що апостоли також належать до "вищої влади", адже саме їм Ісус Христос дав владу встановити певні закони або правила в Божій організації. Таким чином Він зробив їх правителями, настановам яких ап. Петро наголошував коритися всім вірним християнам: **"Коріться ради Господа кожній людській установі: чи то цареві верховному володареві, чи то правителям, ним посланим на кару лиходіям і похвалу добродійцям."** – 1 Петр. 2:13-14. Ап. Павло, свідкуючи про владу, дану апостолам, каже: **"Бо коли б я ще більш став хвалитися нашою владою, яку дав нам Господь на збудування, а не на зруйнування ваше, то не осоромлюсь."** – 2 Кор. 10:8, а ще в іншому місці читаємо такі його слова: **"Тому й пишу вам це, не будши поміж вами, щоб, коли прийду, не вживати строгости силою влади, яку дав мені Господь на те, щоб будувати, а не руйнувати."** – 2 Кор. 13:10. Також варто зазначити, що Ісус Христос дав владу апостолам, а пізніше їх учням Тимофію та Титові назначати через покладання своїх рук служителів (наглядачів та їх помічників) у християнських зборах (Дії 14:23; 1Тим. 5:22; Тита 1:5-9). Таким служителям також була дана влада в певних справах і до певної міри: пильнувати за порядком та чистим поклонінням братів та сестер, духовно зміцнювати і направляти їх на шлях істини (1Петр. 5:1-3). Усі брати повинні добре співпрацювати з такими старшими, які вірно ведуть їх у служінні Богові. З приводу цього ап. Павло писав: **"Прохаємо вас, брати: поважайте тих, які серед вас працюють і які над вами в Господі старшують та на розум вас наводять. Шануйте їх у надмірній любові за їхню працю. Живіть у мирі між собою."** – 1 Сол. 5:12-13.

"Тим то, хто противиться владі, противиться Божому велінню, а ті, що противляться, самі на себе суд стягають." – Рим. 13:2

Звернімо увагу на чіткі, конкретні слова: *"Тим то, хто противиться владі, противиться Божому велінню..."* Не сказано у цих словах до певної міри або відносно противлення владі, але сказано однозначно і ясно, що будь-який спротив настановам влади – це є спротив Божому велінню. Немає оправданої причини для вірного християнина противитися наказам, вказівкам і законам, котрі є дані Божою владою. Знаючи ж закони урядів, ми можемо з певністю сказати, що слова цього вірша не відносяться до них, адже їхні закони часто противляться законам Божим. Вірні християни, аби догодити Єгові, повинні противитися таким законам, адже їх автором є диявол (Як. 4:7).

Читаємо далі: *"...а ті, що противляться, самі на себе суд стягають"*. Чий же "суд" (в оригіналі вжите грецьке слово «крїца» [крїйма] – рішення суду, вирок, осуд) вони стягають? Людини? З певністю, що ні. Жодна людина в Божій організації чи поза нею не має права судити того, хто перебуває в організації, як про це читаємо: **"Ось чому немає тобі оправдання, хто б ти не був, о чоловіче, що судиш; бо в чому судиш іншого, ти сам себе засуджуєш: чиниш бо те саме, що судиш; ... Чи думаєш про**

те, о чоловіче, – який судиш тих, що таке чинять, а сам таке робиш, – що ти суду Божого уникнеш? – Рим. 2:1, 3, а ще є сказано: "Один Законодавець і Суддя, що може спасти й погубити. А ти хто такий, що осуджуєш ближнього?" – Як. 4:12. Отже слова: "ті, що противляться" стосуються без винятку кожного члена земної Божої організації, і про це засвідчує ап. Павло, кажучи: "Покладаюсь на вас у Господі, що не думатимете нічого іншого, а хто колотить вами, понесе свій осуд, хто б він не був." – Гал. 5:10. Тому ми повинні зробити висновок, що "суд", згаданий у Рим. 13:2, є судом Єгови, який Він виконує над Своєю організацією через її Голову, Ісуса Христа, та тих, кого Господь назначив для цієї справи: "Бо настав час почати суд від Божого дому; коли ж він від нас розпочинається, то який кінець буде тих, які не коряться Божій благовісті?" – 1 Петр. 4:17.

"Бо володарі – пострах не на добрі діла, а на злі. Хочеш не боятися влади? Роби добро, і матимеш похвалу від неї." – Рим. 13:3

"Бо володарі – пострах не на добрі діла, а на злі". Чи є розумним припустити, що земні володарі є пострахом для беззаконників, які чинять хоча б один з нижче наведених гріхів: "Учинки тіла явні, то є: перелюб, нечистість, розпуста, ідолослуження, чари, ворожнечі, сварка, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, ересі, заavidки, п'янство, гулянки й подібне до цього. Я про це попереджую вас, як і попереджав був, що хто чинить таке, не в спадкують вони Царства Божого!" – Гал. 5:19-21. Можемо з певністю сказати, що політичні влади не є пострахом для тих, хто це робить. Вони швидше самі є тими, хто безсоромно практикує це. Хто ж тоді авторитетно попереджає християн про те, що такі беззаконня не дозволять увійти в Боже Царство? Уповноважений Господом апостол Павло – один із тих, хто належав до "вищої влади".

Далі апостол каже: "...Хочеш не боятися влади? Роби добро і матимеш похвалу від неї". Чи отримують свідки Єгови, котрі проголошують день відплати Всемогутнього Бога, похвалу від правителів цього сатанинського світу за таку гідну працю? Звісно, що ні! У багатьох країнах світу влади чинять явні перешкоди або забороняють взагалі та жорстоко переслідують вірних свідків Єгови. Тому з певністю можемо бути переконані, що згаданою владою в третьому вірші є Ісус Христос і ті, кому в Божій організації була дана влада викорінювати злі вчинки і похвалювати добрі. Яскравим прикладом такого заключення є слова ап. Павла, який каже: "Тому не судіть передчасно нічого, аж поки не прийде Господь, що й висвітлить таємниці темряви та виявить задуми сердець, і тоді кожному буде похвала від Бога."; "Похваляю ж вас, браття, що ви все моє пам'ятаєте, і заховуєте так передання, як я вам передав." – 1 Кор. 4:5; 11:2, а ще в іншому місці він пише: "Ми з ним послали брата, якого за Євангелію усі Церкви хвалять." – 2 Кор. 8:18; 9:1-3.

"Бо володар – Божий слуга, тобі на добро. А як чиниш ти зло, то бійся, бо недармо він носить меча, він бо Божий слуга, месник у гніві злочинцеві!" – Рим. 13:4

"Бо володар – Божий слуга, тобі на добро". З усього вище прочитаного і сказаного, ми переконалися, що сатана і його володарі не є Божими слугами для добра вірних християн. Єгова не дав влади сатані, ані будь кому іншому з його організації бути виконавцем покарання злочинців у Божій організації. Тому цей вірш стосується влади, яку Єгова встановив у Своїй організації для добра слухняних Йому, і на суд та покарання тих, хто чинить беззаконня.

Читаємо далі: *"...А як чиниш ти зло, то бійся, бо недармо він носить меча, він бо Божий слуга, месник у гніві злочинцеві!"* Слово "меч", яке уживає ап. Павло, символічно представляє виконавчу силу, яку Бог уживає для карання тих, хто чинить зло в Його організації. Ісус Христос, правдивий Цар Єгови, є символічно зображений у Святому Писанні з мечем, що говорить про дану Йому владу здійснювати Божу помсту над народами в Армагеддоні: **"З уст його виходить меч гострий, щоб ним поразити народи; і він пастиме їх жезлом залізним, і він топче винотоку з вином палкого гніву Бога Вседержителя. І має на одежі і на бедрі своєму ім'я написане: Цар царів і Володар володарів."** – Об. 19:15-16. Саме Ісус Христос є головним виконавцем присудів Бога Єгови – Великого месника, Який карає злочинця, і про це свідчить ап. Павло, кажучи: **"Щоб ніхто не кривдив і не визискував брата свого в якій будь справі, бо месник Господь за все це, як і перше казали ми вам та засвідчили."** – 1 Сол. 4:6, а ще в іншому місці читаємо: **"Котляр Олександр накоїв був лиха чимало мені... Нехай Господь йому віддасть за його вчинками!"** – 2 Тим. 4:14. Єгова також довірив владу апостолам висловлювати Його суди та присуди проти беззаконників у християнських зборах, за якими в деяких випадках негайно слідувало їхнє покарання. Для прикладу згадаймо, як Ананія та Сапфіра впали додолу і померли, коли ап. Петро вказав їм на те, що вони обманули не людей, а Бога (Дії 5:1-11). Згадаймо історію, як ап. Павло виголосив Господній суд над ворожбитом, юдейським лжепророком Елімою, який виступав проти Божої вістки (Дії 13:6-12; Дії 8: 18-24). Варто також зазначити слова ап. Павла, які він писав до коринтянського збору, коли почув, що хтось взяв собі за жінку батькову дружину: **"Всюди чути, що між вами перелюб, і то такий перелюб, який і між поганами незнаний, – що хтось має за дружину собі дружину батькову. І ви завеличалися, а не засмутились радніш, щоб був вилучений з-поміж вас, хто цей учинок зробив. Отож я, відсутній тілом, та присутній духом, уже розсудив, як присутній між вами: того, хто так учинив це, у Ім'я Господа Ісуса, як зберетеся ви та мій дух, із силою Господа нашого Ісуса, – віддати такого сатані на погибель тіла, щоб дух спасся Господнього дня!"** – 1 Кор. 5:1-5. Отож, Божа влада, яку представляли апостоли, недарма носила "меч". Варто зазначити, що виконавчою владою карати винних у Божій організації є до певної міри наділені служителі, оскільки на них лежить обов'язок тримати порядок і чистоту в християнських зборах через відлучення одиниць, що роблять беззаконня, або прийняття назад тих, що каються у своїх злих вчинках (1 Кор. 5:2; 2 Кор. 2:5-8). Відносно таких старших ап. Павло писав вірним християнам: **"Пам'ятайте про**

наставників ваших, які звіщали вам слово Боже, і дивлячись уважно на кінець їхнього життя, наслідуйте їхню віру, ... Слухайтеся ваших наставників і коритесь, бо вони пильнують ваші душі, за які мають звіт дати; щоб вони це робили з радістю, а не зітхаючи, – бо це для вас некорисно." – Євр. 13:7, 17.

"Тому треба коритися не тільки ради страху кари, але й ради сумління." – Рим. 13:5

У цих словах ап. Павло звертає увагу вірного християнина на властиву причину, задля якої він повинен стримувати себе від чинення зла, а саме: *"ради сумління"*. Не лише з причини, що він боїться покарання, яке рано чи пізно понесе за проявлений непослух до Божих вимог, бо такий мотив є самолюбний. Апостол радить стримувати себе від зла і робити добро з тієї причини, що він любить Бога Єгову і хоче Йому догодити. Саме такий мотив буде правильний і чистий, а отже, і його совість буде чиста, бо як написано: **"Ціль же наказу – любов від чистого серця, і доброго сумління, і нелукавої віри."** – 1 Тим. 1:5.

"Через це ви й податки даєте, бо вони служителі Божі, саме тим завжди зайняті." – Рим. 13:6

Саме те, що апостол навів приклад про сплату податку, багатьма релігійними провідниками вважається сильним аргументом і доказом того, що сім перших віршів тринадцятого розділу до Римлян відносяться до властей цього сатанинського світу. Але будемо відвертими, що таке заключення противилося б мудрим та логічним поясненням вище прочитаних текстів цього розділу, котрі мають повну підтримку у Святому Писанні.

Варто зазначити, що апостоли свої послання не ділили на розділи і вірші. Такий поділ Божого Слова був запроваджений перекладачами в середині IV ст. н.е., і дійшов до наших днів у такому вигляді, як ми тепер маємо. Знання цього важливого факту дозволяють зрозуміти, що слова ап. Павла: *"Через це ви й податки даєте..."* мають смислове та логічне відношення до слів, поміщених у п'ятому вірші цього розділу. Аби в цьому переконатися, розглянемо ці слова у різних перекладах Біблії:

"Для того ж то платите данину також" (Ротергам)

"Для тої самої причини ви платите данину також" (Мофат)

"Це є та дійсна причина задля котрої платите данину також" (Веймот)

"Задля цієї причини ви платите данину" (Діаглот)

Із поданих перекладів стає зрозуміло, що ап. Павло вжив слова про податки, як приклад правильного мотиву – доброго сумління. Саме з цієї причини місцеві християни і сплачували римській владі податки. Або як ми сьогодні в тій чи іншій державі, де проживаємо, оплачуємо певні податки, мито чи необхідні платежі за послуги, які отримуємо від сучасного кесаря, розуміючи, що це є схвалено самим Ісусом Христом, Котрий сказав "віддавати кесареве – кесареві, а Боже – Богові" (Мт. 22:21). Тому, маючи це на увазі, апостол також наголошує вірним християнам не лише

ради страху кари, але й ради доброго сумління коритися представникам "вищої влади" в Божій організації. Далі ап. Павло аргументує, чому слід так робити, кажучи: "*...бо вони служителі Божі, саме тим* (наглядом за порядком та чистим поклонінням в християнських зборах) *завжди зайняті*".

"Тож віддайте належне усім: кому податок – податок, кому мито – мито, кому страх – страх, кому честь – честь." – Рим. 13:7

Слово "усім" відноситься як до Божої організації, так і поза нею. Тому слова "податок" і "мити" відносяться до забор'язань, які накладає на християн політичний уряд там, де вони проживають. Вірні християни, згідно поради Ісуса Христа, віддають це тому уряду: **"А Він їм відказав: „Тож віддайте кесарево – кесареві, а Богові – Боже!“" – Лк. 20:25.**

Слова: "*...кому страх – страх...*" показують, до кого вірні християни повинні відноситися зі страхом. Святе Писання дає на це відповідь: **"Служіть Єгови зі страхом, і радійте з трепетом." – Пс. 2:11 (A.S.V.); "Єгову Саваофа освятіть, і нехай Він буде вашим страхом, і нехай Він буде вашим жахом." – Іс. 8:13 (A.S.V.); "Усіх поважайте, любіть усіх братів, Бога страхайтеся, царя шануйте." – 1 Пт. 2:17.**

Слова: "*...кому честь – честь*" звертають увагу вірних християн на те, кого вони повинні почитати, і Боже Слово конкретно відповідає: **"А Цареві віків, нетлінному, невидимому, єдиному Богові честь і слава на вічні віки. Амінь." – 1 Тим 1:17; "Отець бо не судить нікого, а Синові дав він суд увесь, щоб усі почитали Сина так, як Отця почитають. Хто Сина не почитає, той не почитає Отця, який послав Його." – Ів. 5:22-23.**

Із вищенаведених пояснень бачимо, що ап. Павло не звертається своїм листом до людей, які знаходяться осторонь Теократичної організації, аби з ними зупинитися і поміркувати над політичною владою. Він писав листа вірним християнам, які згодилися чинити волю Єгови, тому звернувся до них такими словами: **"Усім, хто знаходиться в Римі, улюбленим Божим, покликаним святим, – благодать вам та мир від Бога, Отця нашого, і Господа Ісуса Христа!" – Рим. 1:7.**

Релігійне духовенство, так званого "Християнства", задля самолюбної користі наводить слова ап. Павла, написані у першому посланні до **Тим. 2:1-2**, де апостол просить християн чинити молитви за всіх людей, за царів та тих, хто при владі, аби можна було провадити тихе і мирне життя. На підставі цих слів духовенство старається довести, що все ж "вищою владою" є політичні правителі, за яких необхідно молитися. Але поставимо собі питання: чи властиво молитися за тих, які свідомо відкидають Ісуса Христа, як Царя Нового Світу і перешкоджають проголошенню євангелії Царства? (**Пс. 2:1-6**) Впевнено можемо сказати, що молитися за такі правлячі сили землі є порушенням волі Єгови, адже Боже Слово каже: **"Коли хто бачить брата свого, що грішить гріхом не на смерть, нехай молиться за нього, – і Він життя йому дасть, тим, хто грішить не на смерть. Є й гріх на смерть, – не про нього кажу, щоб молився." – 1 Пв. 5:16.** А що є гріхом на смерть? Це є чинення свідомого гріху проти Святого Духа, тобто проти діяльності Бога Єгови,

яку Він виконує через Свого Сина Ісуса Христа (Мт. 12:31, 32). Отже, не може бути належної молитви про спасіння тих, хто є приреченим на знищення в Армагеддоні за чинення свідомого гріха: **"А ти не молися за народ цей, і благання й молитви за них не здійсмай, і Мене не проси, – бо не вислухаю Я тебе!" – Єр. 7:16.**

Ап. Павло звернувся у своєму посланні до тих, хто знаходився в Божій видимій організації, нагадуючи їм молитися, аби всі її члени вели тихе і мирне життя в усякій побожності та чистоті. Вірні християни повинні заносити свої молитви та прохання до Бога Єгови за служителів у зборі, які наділені Ним у Його організації владою, аби вони могли вести себе в користь миру, духовного здоров'я та процвітання всього збору (Пс. 121:3-9). Також сьогодні Божий народ молиться за Царя Єгови – Ісуса Христа, як це було предсказано в пророчих словах Давида: **"...будуть молитися за нього завжди і по всі дні його благословити. ... Ім'я його буде повік благословенне; аж поки сонця, ім'я його буде; в ньому благословляться усі земні народи, прославлятимуть його усі народи."** – Пс. 72:15, 17. Єгова Бог – Цар вічний, а Ісус Христос є Його помазаний Цар Нового Світу. З нетерпінням чекаючи на оправдання імені Єгови в Армагеддоні, вірні християни продовжують молитися за цих Царів, кажучи: **"нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі так і на землі."** – Мт. 6:10. Тому слова ап. Павла в листі до Тимофія потрібно узгодити з вищенаведеним поясненням Рим. 13:1-3.

Як правило, релігійне духовенство, а особливо клас "лукавого слуги" та його представники, як свій останній аргумент того, що Єгова дає владу правителям над земними державами і признає їх за Своїх слуг, наводять зі Святого Писання пророчі слова про вавилонського царя Навуходоносора і перського царя Кира (Дан. 2:37, 38; 5:18, 19; Єр. 27:5-13, 17; 2 Хр. 36:22, 23; Езд. 1:1, 2). Проте Боже Слово заперечує таке заключення, тому що царі Навуходоносор та Кир були лише прообразами Ісуса Христа в пророчій картині, яку творив Єгова (дивись для прикладу Гал. 4:21-31; Євр. 7:1-28; 9:1-28; 1Кор. 10:11). Вірні християни не гордують Біблійними пророцтвами та їх значенням (1 Сол. 5:20).

Часто, коли люди неспроможні обґрунтувати свої переконання на основі Божого Слова, то стараються виправдовуватися, що їх так навчили священники, пастирі, пресвітери і що всі вони закінчили духовні семінарії, а тому не можуть помилятися. Інші кажуть, що їм так пояснив "вірний і розсудливий слуга" або "керівний орган". Слід зазначити, що жодна людина, жодна організація або товариство, незалежно від назви, часу існування, не можуть мати значення для Єгови, якщо їх вчення суперечить Божому Слову. Саме тому ап. Павло дав вірним християнам таке застереження: **"Але якби й ми або ангел із неба зачав благовістити вам не те, що ми вам благовістили, – нехай буде проклятий!"** – Гал. 1:8.

На підставі вище прочитаного, необхідно зробити висновок, що ап. Павло в тринадцятому розділі до Римлян пише про владу в Божій організації. Що згаданою у ньому "вищою владою" є Бог Єгова, Ісус Христос, а також апостоли, котрих Господь наділив найбільшою владою у Своїй організації. Саме таке розуміння Божого Слова оправдує, прославляє та возвеличує Боже Святе Ім'я, не допускаючи найменшого компромісу між Його посвяченим народом і організацією сатани диявола.

Стаття складена на основі Теократичної літератури
«Товариства Вартової Башти, Біблії та Трактатів»

Використовувалися переклади Біблії:

Біблія в пер. Івана Огієнка, 1988р.

Святе Письмо, Переклад Івана Хоменка, 1963р.

Американська Стандартна Версія, 1901р. (A.S.V.)